

MNIMACZ (2) *sb m*

a jasne.

[*sg N* *mnimacz.*] ◇ *pl D* *mnimacz(o)m* (1). ◇ *A* *mnimacze* (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (jeden z niżej notowanych przykładów) s.v. mniemacz.

Taki, który przypuszcza, myśli, sądzi (2) : [Existimator. Stimator. Mnimáčz. Scheczer. *Dict* 1566 Nv.]

Wyrażenie: »mnimacz o sobie« = mający duże wyobrażenie o sobie (2): Ale fłuchay frogiego dekretu Páńfkiego/ ná thákie márne Licemierniki/ á ná tákie mnimácze o sobie [...] Iż kto lie powyśzłza w myfli/ w fercu/ w poštáwach/ á w mnímániu swoim o sobie [...] káždy będzyc márnie zniżon. *RejPos* 200v, 199v.

JB